

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

יו.

עין משפט
נר מצוה

קבא ב מיי פ"ו מהל'
טוען וטוען ה' ה'
סמג עין לה טו"ש ח"מ
ס' לט טע"ו ו ס' עט
טע"י ז:

קבא ג ד מיי שם הל' ו
סמג שם טו"ש
ח"מ ס' עט טע"י ז:
קבא ה מיי שם פ"ו הל'
ה' סמג שם טו"ש
ח"מ שם טע"י ה':

קבא ו ז מיי פ"ו הל'
ה' סמג שם טו"ש
ח"מ שם טע"י ה':

קבא ח מיי פ"ח מהל'
גולה ואבידה הל'
ז סמג עין עד טו"ש
ח"מ ס' טע"י ז:

קב ט מיי פ"ד מהל'
מלוה וזה הל' ז סמג
עין עד טו"ש ח"מ ס'
מח טע"י א ו ס' טע"י ז:
קבא י מיי פ"ג מהל'
מלוה וזה הל' א

סמג עין שם טו"ש ח"מ
ס' מח טע"י ז:
קבב כ מיי פ"ח מהל'
גולה ואבידה הל' ז
סמג עין עד טו"ש ח"מ
ס' טע"י ז:

קבג ד מיי פ"ח מהל'
גולה ואבידה הל' ז
סמג עין עד טו"ש ח"מ
ס' טע"י ז:

ריבוי חננאל

אמר ר' יהודה אמר רב
חננאל אמר לו ב"ד צא
ליתן לו או חייב אתה
ליתן לו ואמר פרעתי
נאמן בא מלוה לכתוב אין
כותבין ונותנין לו. אבל
אמר לו צא את האמר
נתתי ועדים מעידים אותו
שלא נתן החוזק כפרן
לאותו ממון ואם אמר
לו חייב אתה ליתן ואמר
נתתי והעדים מעידים אותו
שלא נתן לא החוזק כפרן
לאותו ממון מאי טעמא
אמרין איתמוטי הוא
דקא משתמיט סבר עד
דמעיני רבנן בדריי. (א)
זה כנגד הכופר במלוה
כשר לעדות. אמר רב
בר בר חננאל אמר ר'
יוחנן מנה לי בידך והלה
אומר אין לך עלי כלום
ועדים מעידים שיש לו
וחזו ואמר מפרעתי החוזק
כפרן לאותו ממון. והוא
שכפר בב"ד כי (א) ה'
בגמי שבחתי דרביתי כתב
לכתוביה איצטלא דמילתא
דקיבלה עלייה וכפר ובאו
עדים והעידו שכתב לה
איצטלא דמילתא חזו
ואמר פרעתי. אמר ליה רב
חייא כבר החוזק כפרן
לאותה איצטלא וכן הלכה.
וכן מי שנתחייב שבעה
בב"ד ואמר נשבעתי
ועדים מעידים אותו שלא
נשבע החוזק כפרן לאותה
שבעה וחייב לישבע
כששוי. א"ר יוחנן המוצא
שטר חוב ותמונ בו
ביום וכתוב בו הנפק
יחזירו לבעלים דאי משעתי
ללות ולא ליה
[כתב] ללות ולא ליה
הא כתוב בו הנפק. אי
משום פרעתי כיון דרובא
דעלמא לא פרעי ביומיה
איא מיעטא הוא דפרעי
ביומיה למיעטא לא
חיישינן. ותוב מלוה גופיה
לא שביק אמר דילמא
נשבע רבנן דהאי שטרא
שלוה בו ופרעי הוא וכבר

חייב אתה ליתן לו. הכא משמע דחייב אתה ליתן לו לא הוי
פסק דין גמור כי אם לא וכן משמע במתנה (ב"ק דף
סג. וסג) וקשה דנפ"ק דסנהדרין (דף ו: וסג) אמרינן ה"ד גמר
דין פלוני אתה חייב פלוני אתה זכאי וי"ל דהתם מקרי גמר
דין לענין שאסור לבלוע לפי שזרע

HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

לנהיך דהין נוטה:
רב כהנא אמר בשחייב מודה.
תימה א"כ למה נקט הנפק
במילתא דר' יוחנן וי"ל דנקטיה
משום דיוקא דאי אין כתוב בו ציוס
אפילו כתוב בו הנפק דודאי ליה
לא יחזיר דחיישינן לקנוייה או
לפשיטי כפרה:
הטוען אחר מעשה ב"ד לא אמר
בכ"ום. אינו נאמן לומר
פרעתי מעשה ז"ד קרי כל דבר
שחייב לה אפי' לא כתב כגון מנה
ומאליס ומזון האשה והצננת לאחר
מותו ור"מ למה כותבין כתובה כיון
דכלאו כתובה נמי אין נאמן לומר
פרעתי וי"ל משום תוספתא אכל מנה
ומאליס גבייה בלא כתובה ותוספת
נראה דאפי' אית לה סהדי דהתנה
לה נאמן לומר פרעתי ו ואין ראייה
מכלתי (ד' שבתא דהוה מהימן
לומר פרעתי אי לאו דהוחזק כפרן
ד' שבתא ערב היה אכל זעל שמא
לא היה נאמן ואין ראייה נמי מדמני
לעיל (דף י: וסג) מלכא כתובה לא יחזיר
ומשמע דלא יחזיר משום תוספת
שהיה נאמן לומר פרעתי לגבי מנה
ומאליס נמי מפסדי דהא נאמן לומר
פרעתי מנה מנו דאי צעי אמר
אלמנה נשאתי אס אין לה עדי
הינמלא או אס אין לה עדי קדושין
נאמן

ואמר. לאחר זמן: פרעתי. ע"פ ז"ד: נאמן. ובשבעת היסט:
בא מלוה. לפינוי לכתוב לו אדרכתא עליו אין כותבין ונותנין
לו: אינו נאמן. לישבע אלא שכנגדו נשבע וטובל דכיון דמחילתו
הולך לתבוע לדין אין דרכו למהר
פסק גמור: ואמר פרעתי. לאחר
זמן ע"פ ז"ד: והעדים מעידים אותו
שלא פרע. צפינו תבועו לפרעו לו
ע"פ ז"ד ולא פרעו הואיל וצפינוה
העין לעבור ע"פ ז"ד אינו נאמן
שוב לומר פרעתי שלא בעדים:
הוחזק כפרן לאותו ממון. שאין נאמן
עוד עליו לומר הסורתי ופרעתי עד
שיפרע בעדים: לא הוחזק כפרן.
ונשבע שפרעו ואע"פ שלא פרעו
מיד כשתבועו צפני עדים ואין זה
מעין צ"ד דכיון דלא פסקו לו פסק
גמור נשמט ממנו סבר כו': אלטלא.
לבוש: הוחזק כפרן לאותו אלטלא.
עד שיפרע: הוחזק כפרן לאותו
שצוה. לומר נשבעתי עד שישבע

צפינו: כשנתחייב שבעה צ"ד.
דכיון דתבועו בעדים לקיים דברי
ז"ד ולא אבה אינו נאמן לומר עוד
קיימתי אחרי כן: אכל חייב עלמו
שצוה. שאמר לו אשבע לך ותבועו
בעדים ולא אבה ואמר כך אמר
נשבעתי נאמן ואע"ג דקמי עדים
דקיהי: עזיב איניש דמקרי ואמר.
לא אעשה מה שלא חייבתי ז"ד
אלא אני בעצמי ואין זו סרצנות ומרטה
אלא דחייב בעלמא: וכסודו זמנו
בו ציוס. שציוס שנמלא נכתב: שכבר
נמחל שעבודו. משפרע מלוה ראשונה
ועל האחרונה לא נכתב והיא לה
מלוה על פה וטורף לקוחות שלא
כדון לאין מלוה על פה גובה מן
הלקוחות: אימא. דפרעיה אימתי
וחזר וזהו אימתי: אי נימא נמחל.
ולא ציוס שנכתב: וליומא חרא. שמי
מכירות הן וליוס אחרי וקילור סופרים
הוא: סיפוק ליה. דאפילו נכתב על
מלוה זו אחרונה וכתוב בו יוס מוקדם
כהוה ליה השטר מוקדם: דלא
שעיני [איניש] דפרעי [נימושי]
קאמינא. הלכך לא חיישינן למדי
דלא שכיח ואי אחרמי הולכנו לומר
דאין חוזר וזהו בו: רב כהנא אמר.
הא דא"ר יוחנן יחזיר לבעלים: כשחייב
מודה. שלא פרע: שמעי צי רבנן.
שנמחל שעבודו: ומפסדי לי. למטרף
לקוחות משום דשטרי חוב המוקדמין
פסולין דכיון דהאי דאוקמה הכי לית
ליה עדי בחמתו וכן לו אף זה מן
המוקדמין: מינה ניחא ליה. ברמאות
ותלי נפשיה כספיקא ואמר דלמא
לא שמעי ואיכא רווחא: מי איכא
דטריף לקוחות. מה טרפא יש צוה
שלא יהא צטר שיתחזר ויכתוב לו
והלה שעייה ציוס אלא הלכך צטר
שנמחל שעבודו לא שציק: הטוען
אחר מעשה ז"ד. דבר שהוא תנאי
ז"ד כגון כתובה ומזון האשה
והצננת הטוען ואמר פרעתי
שלא בעדים לא אמר כלום:

(א) ר"מ מ"ו, (ב) ז"ל לה',
(ג) אהלא לקמיה דר' חייא
אחו סהדי ואמר אין כתב
לה א"ר ר' חייא זל הב לה
למא אמר לה פרעתי אמר
לו הוחזק כפרן וכו' כ"ה
ג' ר"ף ור"ש וזהו נכון,
(ד) ר"מ מ"ו, (ה) ר"ש,
(ו) ר"מ מ"ו, (ז) כמות פה.
ר"מ כו', (ח) לקמן עב.
סנהדרין לב. ר"ה ה' ה'.
שביעית פ"י מ"ה ב"ב קט'
קמא: (ט) לעיל ע"ג, (י) ויע'
חזק' ימות סה' ד"ה ב'
הא', (כ) ז"ל דשכחתי.
רש"ל.

הגהות הב"ח
(א) נב' הירצה סבי
(מח) חז"מ וי"ב ג' רש"י
מי:

מוסף רש"י

שטר שלוחו בו ופרעי.
בו ציוס, אינו חוזר
ולוה בו. אפילו בו
ציוס, ואפי' דלא מוקדם
הוא, שהי ציוס הלאה
נכתב, שכבר נמחל
שעבודו. משפרע ובעל
השטר ומחל מלוה גובה
מלוה על פה ואינו גובה
מן הלקוחות (במחובות פ"ח)
ואין הקרקעות משועבדות
על מלוה השניה שלא
עליה נתמה שטר זה (מ"ו)
(ב). המוקדמין. יתבט
קודם הנהלה. פסולין.
דקא צעי למטרף לקוחות
מומן הכתוב שלא כדון
וקסנן הימלא אלו אסופא
ופסול אפילו מומן שני
(סנהדרין לב) לפי שראה
לטרף לקוחות שנקחו עה
מן הלוה מומן ששטר ואלו
כדון הוא, שהי ציוס
מכירה להלוה וקמיה
מעני שאלהא קמיה
לכדן קמיה מלגבותו
ולא יטרף אפילו מומן
המלוה ואינו אלא כמלוה
על פה שאינו גובה על
המשועבדים (ר"ה ב) אי
נמי שנכתב שטר בחד
בניסן וכן כתוב בו בחד
בניסן ליה פלוג משלטי
והוא לא ליה מנה כלום עד
ט"ו בניסן, גם זה מוקדם
ופסול, שאין לו לטרף
אלא מומן ההלוה ואין
ודלא כחיי דאמר (לעיל)
(ג) עדי בחמתו וכן לו
ומהו אס ההלוה הימה
בחד בניסן, כי היא מוקדם
מיד להשתעבד נכסי ליה
למלוה ולא כתבו את השטר
עד ט"ו בניסן ותבועו בו
בחד בניסן, כי היא מוקדם
כשר (ב"ב פ"ח).
אחריות נכסיה. שערב
קרקעות שגבה מהן (ע"ד)
(ב). בשחייב מודה.
שהלוה מודה ששטר אית
פרעו (ס).